

ΑΦΟΡΕΣΜΟΣ

ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΟΝΙΑΣ

ΚΑΙ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣΤΩΝ.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

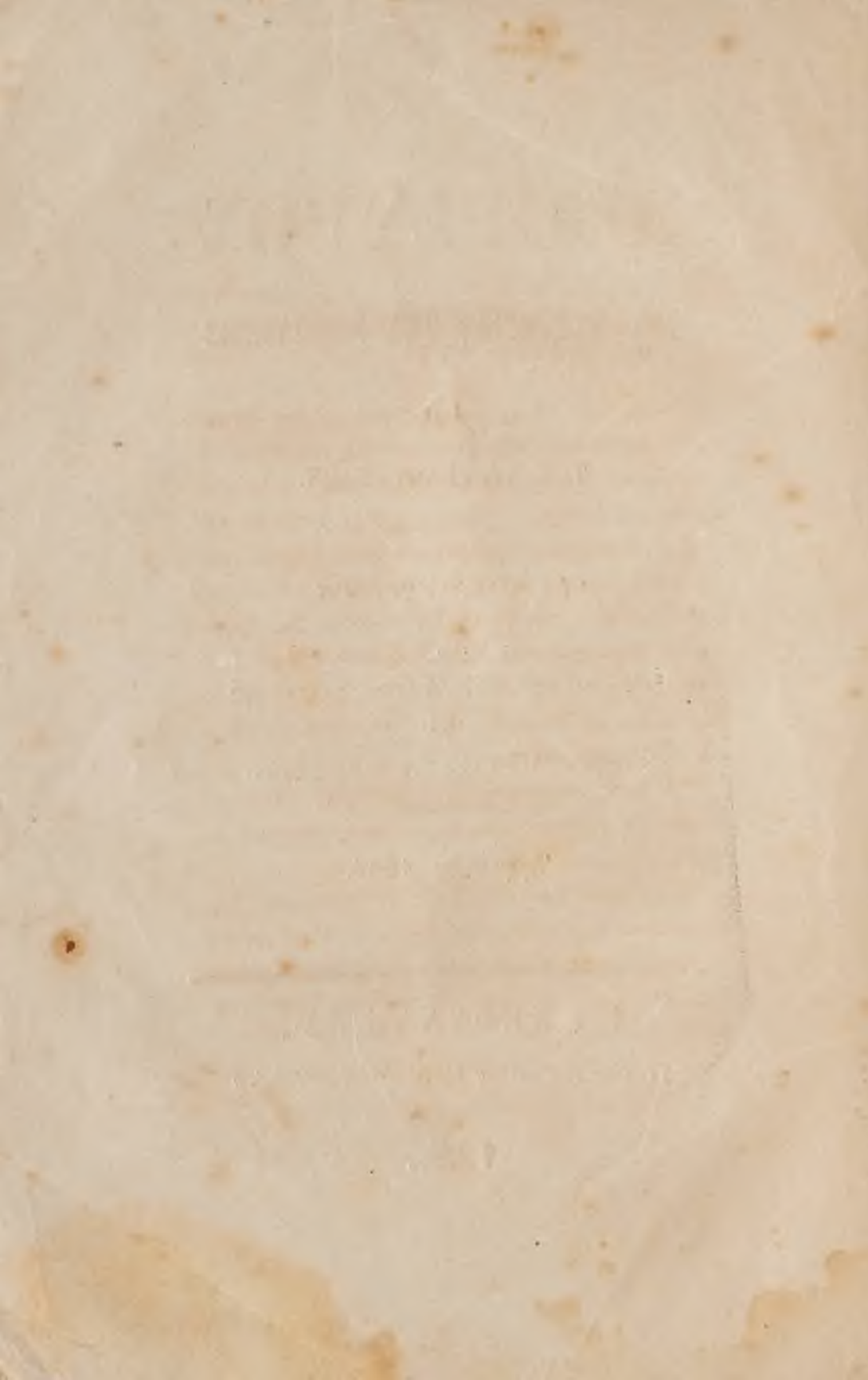
Καυομένη
έπιμελεία του άφοριςθέντος συγγραφέως
καί
συνδρομή του λαού της Κεφαλληνίας.

Αργοςτόλι. 1865.

ΕΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ,

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ. »

1865.

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΕ.

Θεωρόντας τὸ ἔργονΣας τοῦτο ὡς ἓνα οὐσιώ-
δες συμπλήρωμα τοῦ ἐδικοῦμου εἰς τὸ ὅποιον ἀ-
ναφέρεται, πέρνω τὴν ἐλευθερίαν ἂν τὸ ξανατυ-
πώσω εἰς δεύτην ἐγδοσὴν, ἐπειδὴ ἡ πρώτη ἐδι-
κήΣας, δυστυχῶς, ἐχάθηκε. Ἐπειδὴ δὲ μοῦ χρει-
άζεται ἡ δεύτη τούτῃ ἐγδοσὴ νὰ ἔχη ὅλην τὴν
αὐθεντικότητά τῆς ἐδικῆςΣας πρώτης, Σὰς παρα-
καλῶ, Πανιερώτατε, ἂν τὴν ἐξετάσετε μὲ ὅλην
τὴν προσοχήν, καὶ νὰ δηλώσετε εἰς τὸ κοινὸν ἂν
μία λέξη, μία συλλαβὴ, ἓνα γράμμα ἀλλάχθηκε
εἰς τὴν ξανατύπωσιν.

Ὁ Τυπογράφος μου ἔχει αὐστηρὴν διαταγὴν
νὰ ἀντιγράψῃ πιστῶς ὡς καὶ τὰ τυπογραφικὰ λάθη
τῆς ἐδικῆςΣας ἐγδόσεως.

Ἡ ἐργασία τοῦ Σὰς ζητῶ, Πανιερώτατε, Σὰς
εἶναι εὐκόλη, ἐπειδὴ ὅσοι τότες ἐλάβαν μέρος
εἰς τὸν ἈφορεσμόνΣας ζοῦν ὅλοι ἀκόμη, χάριτι
Θεοῦ, καὶ ὅλοι ὑγειένουνε, καὶ κανένας δὲ μ' ἀγα-
πάει.

εἶμαι τῆς ΠανιερώτητόςΣας
ταπεινὸς δούλος

ΑΝΔ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ.

ΣΤΗΛΙΤΕΥΣΙΣ
ΚΑΤΑ ΤΟΥ
ΑΣΕΒΟΥΣ ΒΙΒΛΙΑΡΙΟΥ
ΕΠΙΓΡΑΦΟΜΕΝΟΥ
ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ,
ΤΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ Τ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

ΕΚΔΟΘΕΙΣΑ
ΤΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΗΣ ΑΥΤΟΥ
ΠΑΝΙΕΡΟΤΗΤΟΣ
ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΥΡΙΟΥ
ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ
ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΚΛΗΡΟΥ ΚΑΙ
ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΛΑΟΥ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ.

Κατ' αὐτάς ἐτυπώθη καὶ διεδόθη εἰς τὴν Νῆ-
σον Κεφαλληνίας βιβλιάριον λίαν βλάσφημον
καὶ σκανδαλοποιὸν, ἐπονομαζόμενον « Τὰ Μυ-
στήρια τῆς Κεφαλληνίας » παρὰ τοῦ Ἀνδρέου
Τυπάλδου Λασκαράτου, τὸ ὁποῖον ἐπροξένησεν
εἰς ὅλην τὴν Κεφαλληνίαν, εἰς ὅλας τὰς τάξεις

τῶν πολιτῶν μεγίστην ταραχὴν, ἀποστροφὴν, καὶ ἀθυμίαν. Παρευθὺς ὁ Μητροπολίτης τῆς Νήσου ταύτης, ἐκτελῶν ἱερὰ καθήκοντα, ὁμοῦ μὲ τὸν εὐσεβέστατον αὐτοῦ κληρὸν, καθυπέβαλε δι' Ἐγγράφου Ἐπιτημίον εἰς τὸ αἰώνιον ἀνάθεμα καὶ τὸ Σύγγραμμα καὶ τὸν Συγγραφέα. Τὸ Ἐγγραφὸν τοῦτο Ἐπιτήμιον, μ' ὅλην τὴν πομπὴν καὶ παράταξιν, ἐξεφωνήθη μεγαλοφώνως παρὰ τῶν ἱερέων ἐπ' ἁμβωνος εἰς ὅλας τὰς Ἐκκλησίας τῶν πόλεων Ἀργοστολίου, καὶ Ληξουρίου· διότι ὁ Συγγραφεὺς Α. Τ. Λασκαράτος εἶναι ἐκ τῆς πόλεως Ληξουρίου, καὶ διατρίβει ἤδη εἰς τὸ Ἀργοστόλιον. Συγχρόνως δὲ σοφός τις καὶ ἐπίσημος ἀνὴρ ἐκ τοῦ Κλήρου, συνέγραψε Σύντομον ἰσχυρὰν Στηλίτευσιν, κατὰ τοῦ Συγγραφέως. Ταῦτα τὰ δύο Ἐγγράφα, ὡς ἀντιφάρμακα τῆς σκανδαλώδους ταύτης σκηνῆς, καὶ πρὸς οἰκοδομὴν τοῦ Ὁρθοδόξου πληρώματος, ἐκδίδονται ἤδη εἰς φῶς.

ΗΜΕΙΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ

ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ

Αἰδεσιμω-εὐλαβέστατοι Ἅγιοι Ἱερεῖς, εὐσεβέστατοι Χριστιανοὶ τέχνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ τῆς ἡμῶν Ταπεινότητος, χάρις εἴη καὶ εἰρήνη πᾶσιν ὑμῖν παρὰ Θεοῦ Παντοκράτορος, παρ' ἡμῶν δὲ εὐχή καὶ εὐλογία.

Ἡ Ταπεινότης ἡμῶν, μετὰ θαθείας λύπης τῆς καρδίας της, ἐκκλησιαστικῶς ὑποβάλλει εἰς τὴν γνώρισιν πάντων τῶν προσφιλῶν Πνευματικῶν αὐτῆς τέκνων τῆς Θεοφρουρήτου ταύτης ἐπαρχίας, ὅτι πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ὑπὸ τοῦ πασιγνώστου ἀπονενοημένου, καὶ ἐκ τῆς εὐθείας ὁδοῦ τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως, δυστυχῶς ἀποπλανηθέντος Ἀνδρέου Τ. Λασκαράτου, βίβλος τις διὰ τοῦ τύπου ἐξεδόθη, ἐπιγραφομένη ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ, δι' ἧς ὁ παντὸς δακρύου ἀξιοδακρυώτερος οὗτος Ἀνδρέας, ὁ διὰ παντὸς τοῦ βίου αὐτοῦ μόνον τέλος τῶν πράξεών του καὶ ἀντικείμενον

τῶν λόγων του, τὸ πῶς νὰ διαστρέψῃ τὴν περὶ τὴν Ὀρθόδοξον πίστιν συνείδησιν τοῦ πλησίον, ἀποβαλὼν ἐκ τῆς καρδίας αὐτοῦ πάντα περὶ τὰ Θεῖα σεβασμὸν, ἀναιδῶς καὶ ἀνευρυθριάστως ἐξακοντίζει ὕβρεις, βλασφημίας, καὶ ἄλλας ἀσεβεῖς ἐρεσχηλίας, κατὰ τῆς Θεο-
 παραδότου ὀρθοδόξου καὶ ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως, καὶ προσάπτει μώμους, καὶ συκοφαντίας, κατὰ παν-
 τὸς ἐν γένει τοῦ Ὀρθοδόξου πληρώματος· διὰ τῆς βί-
 βλου του ἐξυβρίζει καὶ περιπαίζει πάντα τὰ θεῖα Μυ-
 στήρια, τὰς Ἱερὰς εἰκόνας, τὰ Ἁγία λείψανα, τὰς Ἱε-
 ρὰς Ἀκολουθίας, τὰς Ἀγίας Τεσσαρακοστὰς, τὸν Ἱερὸν
 κλῆρον, καὶ τέλος ὁ θεοστογῆς οὗτος, οὐδὲν θεῖον, οὐδὲν
 ἀνθρώπινον ἀφῆκεν ἀπερίπαικτον, καὶ ἀγατηγόρητον —
 Βίβλος ἥτις, διὰ τὰς εἰς αὐτὴν ἐμπεριεχομένας, κατὰ
 τῆς πίστεως ὕβρεις, καὶ βλασφημίας, οὐ μόνον μέγα
 σκάνδαλον, προύξενησε δικαίως τοῖς εὐσεβέσι πᾶσιν,
 ἀλλὰ καὶ εἰς ἄχρον ἐλύπησε καὶ διετάραξε τὴν συνεί-
 δησιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ταύτης ἀξίας. Ἀλλ' ὦ Φίλ-
 τατα ἐν Κυρίῳ Πνευματικὰ τέχνα· δὲν πρέπει νὰ τα-
 ράττεσθε, οὐδὲ νὰ φοβεῖσθε τὰ ἐκ τῆς καρδίας τοῦ ἀ-
 ποπρονοημένου τούτου Ἀνδρέου, κατὰ τῆς πίστεως ἡμῶν
 ἐκσφενδονισθέντα, ὑπ' ὅψιν ἔχοντες ὅτι, καὶ ὁ ἡθικὸς
 κόσμος, τὰ ἴδια αὐτοῦ τέρατα ἔχει, ὡς καὶ ὁ φυσικὸς —
 ὅτι τοιαῦτα ἡθικὰ τέρατα δυστυχῶς οὐδέποτε ἐξέλειπον
 ἐκ τοῦ Ὀρθοδόξου πληρώματος, — ὅτι τοιοῦτοι βλαβε-
 ροὶ λαλοῦντες διεσραμμένα κατὰ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκ-
 κλησίας, πολλάκις ἐνεφάνησαν τῇ Ὀρθοδόξῳ κοινωνίᾳ,
 καὶ ὅτι οὐδέποτε ἴσχυσαν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ
 Χριστοῦ, τεθεμελιωμένης ἐπὶ τῇ διδασκαλίᾳ τῶν θείων

ἀποστόλων, τῶν ἱερῶν Οἰκουμενικῶν καὶ τοπικῶν συνόδων, τῶν μεγίστων σοφῶν Ἀγίων διδασκάλων τῆς Οἰκουμένης, καὶ ἐπὶ τῷ ἀκρογωνιαίῳ λίθῳ, ὅς ἐστίν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, καὶ τέλος, ὅτι οἱ θεοστυγεῖς οὗτοι διώκται τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἀπονενοημένοι, οὐδὲν ἕτερον ἐκ τῆς αὐτῶν ἀσεβείας, καὶ ἑτεροδιδασκαλίας ὠφελήθησαν, ἢ τὸ ἀνάθεμα καὶ κατάραν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Ταπεινότης οὖν ἡμῶν, περὶ πολλοῦ ποιουμένη τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν τῶν εἰς αὐτὴν παρὰ Θεοῦ ἐμπιστευθέντων πιστῶν, καὶ ἐπομένη ταῖς θεαῖς διδασκαλίαις τοῦ θείου διδασκάλου τῆς Οἰκουμένης, τοῦ Οὐρανοβάμονος Ἀποστόλου Παύλου, παραγγέλλοντος
 » Προσέχετε ἑαυτοῖς καὶ πάντι τῷ Πριμῳ, ἐν ᾧ ἡμᾶς
 » τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους πειμαίνειν
 » τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, ἣν περιεποιήτατο διὰ τοῦ
 » ἰδίου αἵματος. Ἐγὼ γὰρ οἶδα τοῦτο, ὅτι εἰσελεύ-
 » σονται μετὰ τὴν ἄφιξίν μου λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς, μὴ
 » φειδόμενοι τοῦ Ποιμνίου καὶ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀνα-
 » στήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα τοῦ ἀπο-
 » σπᾶν τοὺς μαθητὰς ὀπίσω αὐτῶν. » Καὶ γρηγο-
 ροῦσα ὡς αἰέποτε, κατὰ τὴν αὐτῆς Ἀρχιερατικὴν ἐνο-
 χὴν, ὅπως μὴ ψυχικῶς ἀπόλυταί τις τῶν ἀπλουστέρων
 τῆς Θεοφρουρήτου ταύτης ἐπαρχίας, ἐκ τῆς ἀναγνώσεως
 τῆς ῥηθείσης ἀσεβοῦς βίβλου, καὶ τέλος ἱερὸν αὐτῆς
 καθήκον ἡγουμένη ὅπως λάβῃ τὰ πρόσφορα καὶ κατάλ-
 ληλα μέτρα, πρὸς φήμωσιν τῶν ἀβεβῶς κατὰ τῆς Ὁρ-
 θοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, ὕβρεις καὶ συκοφαντίας βου-
 λομένων ἐκσφενδονίζειν, καὶ ἀναστολὴν παντὸς τείνον-

τος διεκτραῖται καὶ φέρειν σκάνδαλον εἰς τὴν περὶ τὰ
θεῖα συνειδήσιν τῶν πιστῶν, τούτων ἕνεκα ἀπάντων,
δυνάμει τῆς εἰς αὐτὴν παρὰ Θεοῦ δοθείσης ἐξουσίας.

Α'. Ἀναθέματι καὶ ἀφορισμῷ ὑποβάλλει τὴν πρὸ
ολίγων ἡμερῶν, ὑπὸ τοῦ Ἀδρέου Τ. Λισκαράτου, διὰ
τοῦ τύπου ἐλδοθεῖσαν βίβλον, ἐπιγραφομένην τὰ ΜΥ-
ΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ, ὡς πλήρη ὑπάρχουσαν
ὕδατων καὶ συκοφαντιῶν, κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν
Ἀνατολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Β'. Πατρικῶς ἅμα καὶ συμβουλευτικῶς παραινεῖ ἑ-
καστον τῶν Ὁρθοδόξων, ἄνδρα ἢ γυναῖκα, τὸν τυχόντα
ἔχειν παρ' ἑαυτοῦ τὴν ῥηθεῖσαν βίβλον, μὴ αὐτὴν ἀνα-
γινώσκειν, ἀλλὰ τῷ πυρὶ παραδοῦναι· τὸν δὲ παρακού-
σοντα τῇ Ἐκκλησιαστικῇ ταύτῃ παραινέσει, Ἀρχιερα-
τικῷ ἐπιτιμίῳ ὑποβάλλει, μέχρις οὗ ὑπακούσῃ ταῖς πα-
ραινέσεσι τῆς Ἐκκλησίας.

Γ'. Τὸν δὲ Ἀνδρέα Τ. Λισκαράτον, τὸν διὰ τῆς βίβλου
αὐτοῦ τῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ τῷ αὐτῆς Ὁρθοδόξῳ πληρώ-
ματι, τεκμήρια δώσαντα ἀποπλανήσεως, ἐκ τῆς εὐ-
θείας ὁδοῦ τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως, ἡ Ἐκ-
κλησία, ὡς φιλόστοργος μήτηρ, ἢ ἀδιαλείπ-
τως εὐχομένη ὑπὲρ ἐπιστροφῆς τῶν πεπλανημένων,
παραινεῖ αὐτὸν ἵνα εἰς συναίσθησιν ἔλθῃ τῆς αὐτοῦ ἀ-
ποπλανήσεως, καὶ δώσῃ εἰς τὸ πῦρ τὰ ἀντίτυπα πάντα
τῆς παρ' αὐτοῦ ἐλδοθείσης βίβλου, ἐτοιμῇ ὑπάρχουσα
μὲ μητρικὰς ἀγκάλας, νὰ παραδεχθῇ αὐτὸν καὶ κατα-
τάξῃ τῇ λογικῇ ποιίμνῃ τοῦ Κυρίου, καὶ διὰ τοῦ Ἱεροῦ
Μυστηρίου τῆς μετανόιας καὶ ἐξομολογήσεως, χάρισῃ
αὐτῷ τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν αὐτοῦ, καὶ ἀξιώσῃ τῆς

μεταληψέως τῶν θείων Μυστηρίων, καὶ λοιπῶν Ἀγια-
στιῶν αὐτῆς. Ἐὰν ὁμως παρακούσῃ ταῖς Ἐκκλησια-
στικαῖς ταύταις παραινέσεσι, καὶ μὴ εἰς τὸ πῦρ δώσῃ
τὰ παρ' αὐτῷ σωζόμενα ἀντίτυπα τῆς παρ' αὐτοῦ ἐκ-
δοθείσης βίβλου. Εἰχομεν αὐτὸν ἀφορισμένον παρὰ Πα-
τρός, Υἱοῦ καὶ Ἀγίου Πνεύματος, παρὰ τῆς Μιᾶς Ἀ-
γίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκ-
κλησίας· παρὰ τῶν τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτὼ Θεοφό-
ρων Πατέρων· ἔστω τρέμων καὶ σταίνων ἐπὶ τῆς γῆς
ὡς ὁ Κάϊν, κληρονομησάτω τὴν λέπραν τοῦ Γιεζῆ, καὶ
τὴν ἀγχόνην τοῦ Ἰούδα. Ταῦτα μὲν, ἡ δὲ τοῦ Θεοῦ
χάρις, καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος, καὶ ἡ εὐχὴ καὶ εὐλογία
τῆς ἡμῶν Ταπεινότητος εἴη μετὰ πάντων ἡμῶν.

Ἐκ τοῦ Ἱερογραμ. τῆς Μητρ. Κεφαλληνίας.

τὴν 16 Φεβρουαρίου 1856 Ε. Α.

(Τ. Σ.) Ὁ Μητροπολίτης Κεφαλληνίας
ΣΠΥΡΙΔΩΝ.

Ν. Ἱερεὺς Μαντζαβῆνος Ἱερογραμματεὺς.

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΣΤΗΛΙΤΕΥΣΙΣ

ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΑΝΔΡ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ.

Ἡ Ἐκκλησία, συστηθεῖσα παρὰ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, πρὸς ἁγιασμὸν, πρὸς τελειοποίησιν, καὶ πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἐπολεμήθη δεινῶς ἐκ τῆς συστάσεώς της ἀπὸ τὰ πνεύματα τοῦ Ἄδου, καὶ ἀπὸ τὴν πονηρίαν τῶν μοχθηρῶν ἀνθρώπων, ὁπαδῶν τῶν καταχθονίων τούτων Πνευμάτων. Διὰ τριακοσίους ὁλοκλήρους χρόνους οἱ μεγαλήτεροι Αὐτοκράτορες τοῦ κόσμου, ἐμεταχειρίσθησαν τὰ πάντα, πρὸς αὐτῆς ὀλεθρον· οἱ πεπλανημένοι λαοὶ τῶν εἰδωλολατρῶν, οἱ Ἱερεῖς τῶν εἰδώλων, οἱ Πολιτικοί, οἱ Φιλόσοφοι, οἱ Ποιηταί, ἐμεταχειρίσθησαν πᾶσαν μηχανὴν ἐναντίον ταύτης τῆς ἀμωμῆτου ἡμῶν Ἐκκλησίας· μετὰ ταῦτα οἱ Αἵρετικοὶ καὶ οἱ Ἀσεβεῖς πάντων τῶν αἰώνων, ὀπλησθέντες κατ' αὐτῆς, δὲν ἠδυνήθησαν οὐδὲν νὰ κατορθώσωσι· ἀλλὰ πάντες κατεστράφησαν, ἠφρανίσθησαν, καὶ κατεβυθίσθησαν εἰς τὸν Ἄδην, ὅσοι ἐπιμείναντες εἰς τὴν αὐτῶν κακίαν, δὲν ἐπρόσπεσαν εἰς τὸ ἔλεος, καὶ εἰς τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ οὐρανίου ταύτης Νυμφίου. Τοιοῦτον ἐστάθη τὸ ὀλέθριον τέλος τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, καὶ τοιοῦτον θέλει εἶναι τῶν ὅσοι ἀκολουθήσωσι τὴν πεπλανημένην ταύτην πορίαν μέχρι τερμάτων αἰώνων. Τοιοῦτοι ἐπίσης ἐστάθησαν καὶ ἔσονται ἀείποτε

οἱ θρίαμβοι αὐτῆς. Ὁ πόλεμος καὶ αἱ κατὰδρομαὶ τὴν στηρίζουσιν· αἱ συκοφανταί τὴν ἀγιάζουσιν· αἱ ὕβρεις τὴν λαμπρύνουσι, καὶ αὐτὸ τὸ μαρτύριον τῶν πιστῶν Ὀπαδῶν τῆς, τὴν ὑψώνει εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δόξης.

Εἰς ἀληθείας τόσον λαμπράς, τόσον πασιδῆλους, καὶ ἀφ' ὅλης τῆς Ἱστορίας μαρτυρουμένης, διὰ δεκαοκτὼ ὁλοκλήρους αἰῶνας, ἔπρεπε βεβχίως νὰ φαίνεται εἰς τὸν κόσμον παράδοξον καὶ ἀκατάληπτον, νὰ εὐρίσκονται ἀκόμη ἄνθρωποι, εἴτινες νὰ τολμοῦν νὰ ὑψώσωσι φωνήν, νὰ κινήσωσι κάλαμον, καὶ νὰ ἀγωνισθῶσι νὰ τὴν καταπολεμήσωσι καὶ νὰ τὴν ἀμυρώσωσι. Τοὺς τοιοῦτους βεβχίως δὲν δυναταί τις ἀλλέως νὰ τοὺς νομίσῃ, παρὰ μωροὺς, ἀμαθεῖς, ἀναισχύντους, καὶ ἀξίους πάσης περιφρονήσεως. Καὶ τῶνόντι, δὲν εἶναι παράρρων, ὅστις ἐπιχειρίζεται νὰ πολεμήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, τὴν ὁποίαν ἓνας Θεὸς τὴν ἐθεμελίωσεν μετὰ τὴν θυσίαν τῆς ἰδίας του ζωῆς, μετὰ τόσα ἄπειρα θύματα, μετὰ τόσας οὐρανίους ἀρετάς, μετὰ τὸν ἁγιασμόν τόσων μυριάδων ἀνθρώπων, μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἐθνῶν εἰς τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου, μετὰ τὴν θυσίαν τόσων ἀναριθμήτων Μαρτύρων, μετὰ τὴν οὐράνιον σοφίαν τόσων ἀπείρων καὶ μεγίστων Διδασκάλων, καὶ μετὰ τὴν μεταμόρφωσιν καὶ τελειοποίησιν παντὸς τοῦ κόσμου, ἀπὸ τὸ

ψεῦδος εἰς τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἀπὸ τὴν πλάνην εἰς τὴν σωτήριον ὁδὸν τῆς μακαριότητος καὶ τῆς ἐντελείας; Δὲν εἶναι παράφρων, ὅστις μάχεται ἐνκντίον τοῦ Θεοῦ, ὅστις φθονεῖ τὴν μακαριότητα τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις πολεμεῖ τὰ ἀληθῆ καὶ μεγάλα συμφέροντα τῆς Χριστιανικῆς Κοινωνίας, καὶ ὅστις ἀντιπράττει, μολύνει, ἀτιμάζει, καὶ ἀφανίζει, τὸν ἑαυτοῦ τὸν ἴδιον; Τοιοῦτοι ἐστάθησαν, καὶ εἶναι πάντες οἱ Ἀσεβεῖς ὅλων τῶν αἰώνων. Καὶ τοιοῦτος, κατὰ δυσστηχίαν, ἐφάνη καὶ τὴν σήμερον καὶ μεταξὺ ἡμῶν, ὁ ἐλεεινὸς καὶ ἀξιοδάκρυτος, Ἀνδρέας Τ. Λασκράτος, ὅστις εἰς τὸ ἐπάρατον αὐτοῦ βιβλίον, « τὰ Μυστήρια τῆς Κεφαλληνίης, » ἐπιχειρίζεται τοιοῦτον βδελυρὸν καὶ τρισέθλιον πόλεμον, κατὰ τῆς ἡμετέρας Ἀγίας Ἐκκλησίας.

Ὁ παράφρων, ὁ ἀμαθής, καὶ πονηρὸς οὗτος ἄνθρωπος, μὴ τολμῶν κατ' εὐθείαν νὰ πολεμήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν Ἱερὰν ἡμῶν Θρησκείαν, κατὰ τὸ σύνθημα ὅλων τῶν ἀσεβῶν, στηλιτεύει καὶ κωμωδεῖ τὰς κατὰ κράτος μελῶν τινῶν τῆς Ἐκκλησίας, καὶ οὕτως ἀγωνίζεται, δολίως καὶ ὑπόλως, νὰ ἀνατρέψῃ, εἰ δυνατόν, τὴν οἰκοδομὴν αὐτῆς. Ἐμπνέει ἀποστροφὴν καὶ μῖτος πρὸς ὅλον τὸν Ἱερὸν κληρὸν, διὰ τὰς κατὰ κράτος τινῶν ἐξ' αὐτῶν, διὰ νὰ ἀποσπάσῃ τὸ Πόμμιον ἀπὸ τοῦ Ποιμένου, καὶ νὰ

τὸ παραδῶτη εἰς τὰς χεῖρας τῶν αἰμοβέρων λύκων, οἵτινες δεινῶς πανταχόθεν τὸ περικυκλοῦσι, καὶ προσπκθοῦν νὰ τὸ καταξεσχύσωσιν. Ἐποκρίνεται, ὅτι πιστεύει τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ βλασφημεῖ μυριοτρόπως ἐναντίον αὐτοῦ. Ὀνομάζει ἀμαθεῖς τοὺς Εὐαγγελιστάς, τοὺς ὁποίους ἐφώτισε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, καὶ τοὺς κατέστησε Πανσόφους. ἐκείνους τοὺς Εὐαγγελιστάς, τοὺς ὁποίους ἐθαύμασε, καὶ θαυμάζει ὁ κόσμος ὅλος, καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἀσεβεῖς, ὅσοι δὲν ἔφθχσαν εἰς τὸ ἄκρον τῆς παραφροσύνης. Στιγματίζει ὡς ἀτελεῖ αὐτὸ τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον, τὸ ὁπεῖον εἶναι τὸ ἐντελέστερον καὶ σοφώτερον Ποῖημα ἐνὸς Πανσόφου Θεοῦ. Φλυαρεῖ ὅτι αἱ ἐντολαὶ αὐτοῦ εἶναι ἀπραγμκτοποιήται, καὶ δὲν ἐκτελοῦνται ἀπὸ τοὺς χριστιανούς, ἐνῶ τόσαι καὶ τόσαι ἀναρίθμητοι μυριάδαις Πιστῶν, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας τὰς ἐκτέλεσαν, μὲ ὅλην τὴν ἐντέλειαν, καὶ ἔφθχσαν εἰς τὸν Κολοφῶνα τῆς ἀγιότητος, τῆς μακαριότητος, καὶ τῆς δόξης· καὶ τὰ Ἱερὰ αὐτῶν λείψνα ἔτι μεταξύ ἡμῶν σωζόμενα, καὶ τὰ μέγιστα καὶ πάμπολα αὐτῶν θαύματα, καταβοῶσι ἐναντίον τῆς φρικτῆς ταύτης βλασφημίας· Θεατρίζει καὶ δυσφημεῖ ὅλους τοὺς Ἱερεῖς τοῦ Ὑψίστου, ὅλων τῶν αἰώνων, ἐνῶ αὐτὸ τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον μᾶς διδάσκει ὅτι αὐτοὶ εἶναι τῶν Ἱερῶν Ἀποστόλων διαδόχοι, καὶ ὅστις αὐτοὺς

ἀκούει, ἀκούει αὐτὸν τὸν ἴδιον, καὶ ὅστις δὲν τοὺς ἀκούει καταφρονεῖ τὸν Ἀποστείλαντα αὐτοὺς· τοὺς ὀνομάζει ὅλους ἐν γένει ἀμαθεῖς, ὅσοι ὑπῆρξαν ἐκ τῆς ἀρχῆς τῆς Ἐκκλησίας μέχρι τὴν σήμερον, ὁ ἀμχθέστερος, καὶ ὁ πλεόν αἰσχρὸς συκοφάντης. Ἀμαθεῖς ὀνομάζει τοὺς Χρυσοσόμους, τοὺς Βασιλείους, τοὺς Γρηγορίους, τοὺς Ἀθανασίους, καὶ τοὺς Κυρίλλους, καὶ τοσους ἄλλους ἀπείρους ἁγίους Πατέρας ἡμῶν, τῶν ὁποίων ἡ σοφία, ἡ ἀρετὴ, ἡ ἁγιότης, καὶ αἱ ἀπειραι εὐεργεσίαι πρὸς τὴν ἀνθρωπότητι εἶναι ἄγνωστοι μόνον εἰς τὸ τέλος τοῦτο τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ἀναισχυντίας. Καταφρονεῖ καὶ κωμωδεῖ τὴν Ἐκκλησίαν, τὴν ὁποίαν ῥητῶς ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς μᾶς λέγει, ὅτι ὅστις δὲν τὴν ὑπικούει πρέπει νὰ νομίζεται ὡς Ἑθνικός, καὶ Τελώνης. Βλασφημεῖ, ὅτι ποτὲ δὲν ὑπῆρξαν εἰς κἀνέναν αἰῶνα ἀληθεῖς Χριστιανοί, ἐνῶ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς μᾶς λέγει, ὅτι πάντατε θέλει εἰσθαι μὲ τὴν Ἐκκλησίαν του, καὶ ὅτι ποτὲ δὲν θέλει τὴν ἐγκαταλείψει· καὶ ἐνῶ ὅλαι αἱ Ἱστορίαι τοῦ Κόσμου μαρτυροῦσιν, ὅτι ὑπῆρξαν εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας μυριάδες μυριάδων ἀνθρώποι, οἵτινες, διὰ τὴν Θρησκείαν τοῦ Χριστοῦ, ἔχυσαν ποταμοὺς αἱμάτων, ἐθυσίασαν ὑπάρχοντα, ἐπαγγέλματα, ἀνικαύσεις, τιμὰς, καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν. Καὶ ὁ τοιοῦτος βλάβφημος, καὶ ἀναίσχυν-

μεταξὺ τῆς Χριστιανικῆς Κοινωνίας, ὡς τέρατα πνευματικά, στιγματισμένα μετὰ τὸ αἰώνιον ἀνάθεμα ὅλων τῶν Χριστιανικῶν γενεῶν. Εἶναι ἄξιον τοιαύτης γενικῆς ἀποτροφῆς, πρὸς παράδειγμα καὶ ἄλλων τοιούτων ὁμοίων τοῦ, ἂν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρχωσιν εἰς τὴν ἡμετέραν Χριστιανικὴν Ὁρθόδοξον Κοινωνίαν, καὶ ἄλλα τοιαῦτα παρόμοια τέρατα.

Ἡμεῖς ἔχομεν χρηστοτέρως ἐλπίδας· γνωρίζομεν τὴν φρόνησιν, τὴν ἀρετὴν, καὶ τὴν παιδείαν ἐν γένει τῶν ἡμετέρων συμπολιτῶν, διὰ νὰ λάβωμεν τοιαύτας ἀναξίους ὑποψίας. Δὲν εἶναι, παρὰ τὰ πονηρὰ καὶ κάκιστα πνεύματα, τὰ ὁποῖα κρίνοντα ἐκ τῶν οἰκείων καὶ τοῦς ἄλλους· τολμοῦν νὰ γράφουν τὰ τοιαῦτα. Δὲν εἶναι παρὰ ὁ βδελυρὸς πολίτης, ὅστις τολμᾷ νὰ συκοφαντῇ τοὺς αὐτοῦ πατριώτας. Δὲν εἶναι παρὰ ὅστις ἠρνήθη τὴν πίστιν, καὶ κατεπάτησεν τὴν συνείδησιν, καὶ πάντα τὰ Ἱερὰ, ὅστις τολμᾷ νὰ νομίζει ἀθρίσκους τοὺς αὐτοῦ συμπατριώτας, καὶ συμπατριώτας Κεφαλλήνας, οἵτινες πάντοτε, κατὰ πάντα, πανταχοῦ, διεκρίθησαν. Δὲν εἶναι παρὰ ὁ παμπόνηρος καὶ χαιρέκακος, ὅστις σιωπᾷ πάντα τὰ ἀγαθὰ καὶ ἄξια τῆς πατρίδος, καὶ ἐρευνᾷ περιέργως καὶ μικροπρεπῶς τὰς ἐλλείψεις τῆς Χριστιανικῆς Κοινωνίας, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀχώρισται ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινον ἀδυναμίαν.

Κατ' εὐτυχίαν ἡμῶν, ἐλπίζομεν νὰ ᾔῃαι τὸ πρῶτον καὶ ὑπὲρ τέρως τῆς χριστιανικῆς ἡμῶν Κοινωνίας, τὸ ὁποῖον ἐτόλμησε νὰ γράψῃ τοιαῦτα· καὶ βεβαίως δὲν ἤθελε τολμήσει, ἐὰν πνεῦμα ζοφερᾶς καὶ καταχθονίου μελαγχολίας, ὁμοῦ μὲ κακεντρέχειαν ψυχῆς, καὶ διεσταμένου νοός, δὲν ἤθελον ὅλα ἐνωθῶσι διὰ νὰ σπρόξωσι τὸ δυστυχὲς τοῦτο ἔρμχιον τοῦ διαβόλου, εἰς τὰ ἀπονενοημένα ταῦτα τῆς ἐλεινῆς αὐτοῦ φαντασίας γεννήματα. Ἐπειδὴ ἐνίστε καὶ εἰς τὸν κόσμον φαίνονται καὶ τοιαῦτα ἠθικὰ τέρατα, πρέπει νὰ εἴπωμεν, ὅτι παραχωρεῖ ὁ Θεὸς τὰ τοιαῦτα διὰ νὰ ἀποδείξῃ εἰς ὅλας τὰς γενεάς, εἰς τοίους βυθοὺς μωρίας, ἀπελπησίης, καὶ πονηρίας πίπτει ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ἐγκαταλείψει τὴν θείαν του θρησκείαν, καὶ ἀκολουθεῖ τὰς παραφρόνους ὁρμὰς τῶν παθῶν, καὶ τῶν παραλογισμῶν του· καὶ ἐξ' ἐναντίας εἰς ποίχιν δόξαν, ἀρετὴν, καὶ μακαριότητα φθάνει ὁ ἄνθρωπος, καὶ προσκαίρως, καὶ αἰωνίως, καὶ εἰς ταύτην, καὶ εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν, ὅταν καταγίνηται εἰς τὴν μελέτην τοῦ θείου νομου, ὅταν πράττῃ τὰς θείας ἐντολὰς, ὅταν ἐκτελῇ τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον, καὶ ὅταν προσέρχεται πρὸς τὸν Θεόν. «Προσέλθετε » πρὸς αὐτὸν καὶ φωτίσθητε, καὶ τὰ πρόσωπα » ὑμῶν, οὐ μὴ κατκίτχυνθῇ. » Ψαλ. 33 Δαβίδ.

ΕΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ. » 1856.

ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΟ.

Ποιοὶ θὰ ποῦνε « Γικτὶ δὲ τώρα νὰ ξανατυπώσω τὸν Ἀφορεσμόμου. » Προλαβαίνω τὸ ἐρώτημάτους καὶ λέω, τὸν ἔκνχτύπωσx 1ον. γικτὶ μοῦ χρειάζεται νὰ ὑπάρχη στὸν κόσμo 2ον γικτὶ μοῦ χρειάζονται ἰδιαιτέρως ἐμὲ κάμποσα ἀντίτυπα.

Ἡ ἀπόκρισήμου εἰς τὸν Ἀφορεσμὸν τοῦτον, ὀγκώδης τόσον ὅσον καὶ τὰ μυστήριάμου τὰ ἴδια, ἐγγράφηκε εὐθὺς μετὰ τὸν Ἀφορεσμό. Ἐβαλα σαράντα ἡμερόνυχτα νὰν τὴ γράψω, δουλεύοντας ἀκατίπαυστα· καὶ, ἐπειδὴ δὲν ἤμύρεσα τότε νὰν τὴν τυπώσω, τὴν ἐπλούτισx ἔπειτα μὲ πολλοὺς ὑπερινώτερους κόπουςμου. Τώρα πλέον δὲν τὴν τυπώνω γικτὶ ἔφτασε x' ἔμεινε· ἡ ὀργήμου ἐναντίον εἰς τοὺς ἀφορεστάδεςμου ἐπραῦνθηκε, ἀφοῦ μάλιστα ὁ κόσμος μοῦ ἔκαμε δικαιοσύνη· καὶ βλέπω πῶς ἤθελε τοὺς ἐχθέσω παράπολυ, δείχνοντας εἰς τὸ ποίμνιόν τους τὸ ἴδιο τὴ θέση εἰς τὴν ὁποία τοὺς ἔβαλε ὁ Ἀφορεσμόςτους — Εἶναι κάπγοι ἀπὸ δχύτους ποῦ μοῦ κάνουνε ψυχοπόνεση. Ἀλλ' ἂν δὲν τὴν τυπώνω τὴν ἀπόκρισήμου, δὲν τήνε πνίγω μήτε. Ἡ Ἀπόκρισήμου ἔμφορεῖ μιὰ ἔμφορ νὰ τυποθῇ καὶ νὰ ὠφελήσῃ.

Πρέπει λοιπόν νὰ ἀσφαλίσω τὴν ὑπαρξήτης, κί-
μνοντας διάφορα ἀντίγραφα, καὶ στέλνοντάς τα
σὲ διάφορες βιβλιοθήκες τῆς Εὐρώπης νὰ φυλα-
χθοῦνε. Γιὰ κάθε ἀντίγραφο τῆς Ἀπόκρισής μου
μοῦ χρειάζονται δύο ἀντίτυπα τοῦ Ἀφορισμοῦ·
καὶ ἰδοὺ ἡ χρεία τοῦ νὰ κάμω μίαν ἔγδοση.

Προλαβαίνω ἀκόμη ἐν' ἄλλο ἐρώτημα, « Καὶ
τί μᾶς γνοιάζει ἐμᾶς, θὰ ποῦνε πολλοὶ, νὰ ξέρω-
με ὅλα τοῦτα! » Βέβαια ποῦ δὲν τὰ λέω γιὰ
ἐκείνους ποῦ δὲν τοὺς γνοιάζει. Μὰ θέλ' ἴσως βρε-
θοῦνε μιὰ ἡμέρα κ' ἐκεῖνοι ποῦ θὰν τοὺς γνοιάστη·
κ' ἐκεῖνοι τότες, ἔχοντες ὁδηγὸ τοῦτα ποῦ τῶρα
δὲ γνοιάζουνε, νὰ πᾶνε στὴ βιβλιοθήκη τοῦ Κο-
πενάγεν, τοῦ Λονδίνου, τοῦ Παρισίου, καὶ ναῦ-
ρουν' ἐκεῖνο ποῦ τοὺς χρειάζεται.

Δὲν πρέπει κανεὶς νὰ παραξενεύετχι στὰ ὅσα
βλέπει τριγύρω του, ἀλλὰ νὰ στοχάζεται πῶς ἐ-
κεῖνα ποῦ δὲν τὸν ἐνδιαφέρουνε δὲν εἶναι καμο-
μένα γιὰ αὐτόνε. Εἶναι τόσα πράμματα στὸ
Μαρκάτο ποῦ ποτέμου δὲν τὰ φονίζω· μὴ δὲν πα-
ραξενέβομαι ποῦ τὰ βλέπω ἐκεῖ κάθε μέρα.

ΑΝΔ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ.

